

Cartea lui Daniel — Numărul cincizeci și șase

Dezvăluirea tainei din Apocalipsa 17: profeția finală despre Marea Curvă și Fiara

Jeff Pippenger

2024-01-20

Ultima reprezentare a împărățiilor din profeția biblică se găsește în Apocalipsa, capitolul șaptesprezece. În acel capitol, în versetul trei, Ioan este dus în „pustie”, pentru ca îngerul să-i poată arăta lui Ioan judecata „marii curve” din profeție, care șade pe „ape multe” și care a săvârșit „curvie” cu „împărății pământului”.

Și a venit unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte potire și a vorbit cu mine, zicându-mi: Vino aici; îți voi arăta judecata mării curve, care șade pe ape multe, cu care au desfrânat împărății pământului, iar locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei. Și m-a dus, în duh, într-un pustiu; și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Apocalipsa 17:1–3.

Prin chiar cuvintele lui Ioan, „pustia” reprezintă cei o mie două sute șaizeci de ani ai dominației papale, de la anul 538 până la vremea sfârșitului, în 1798.

Iar femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaizeci de zile. ... Și femeii i s-au dat două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui. Apocalipsa 12:6, 14.

În duh, Ioan a fost purtat în cei o mie două sute șaizeci de ani ai stăpânirii papale. Acei ani fuseseră prefigurați prin cei trei ani și jumătate de secetă din istoria Izabelei, a lui Ahab și a lui Ilie. Acei ani urmau să continue până când papalitatea avea să primească rana ei de moarte în 1798, căci fusese „hotărât” ca aceasta să aibă loc la sfârșitul primei indignări, care era sfârșitul războiului adus asupra sanctuarului și oștirii prin cele două puteri pustiitoare ale păgânismului și papalismului. Toate aceste fapte au fost expuse în articole recente.

„Marea curvă” este curva Tirului din Isaia, care trebuia să fie uitată timp de șaptezeci de ani simbolici, care erau „zilele unui singur împărat”. Istoria Statelor Unite este istoria celor șaptezeci de ani simbolici, care fuseseră prefigurați prin cei șaptezeci de ani de robie din timpul domniei Babilonului, prima împărăție a profeției biblice. În cursul acelei istorii, marea curvă a Tirului trebuia să fie uitată. La sfârșitul acelei istorii, ea trebuia să fie adusă din nou în amintire și încă o dată să iasă și să-și cânte cântările, săvârșind astfel curvie cu împărății pământului. Ioan a fost purtat în duh în istoria stăpânirii papale pentru a vedea judecata puterii papale. Judecata unei fiice de preot care săvârșea curvie era să fie arsă cu foc.

Și fiica oricărui preot, dacă se pângărește prin curvie, își pângărește tatăl; să fie arsă în foc. Leviticul 21:9.

În vedenia judecății mării curve, care i-a fost dată lui Ioan de către unul dintre îngerii care au vărsat una dintre cele șapte plăgi de pe urmă, se arăta că ea avea să fie arsă cu foc.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea o vor urî pe desfrânată și o vor pustii și o vor lăsa goală, și îi vor mânca trupul, și o vor arde în foc. Apocalipsa 17:16.

Apele peste care șade marea curvă sunt popoarele lumii, care vor fi aduse sub autoritatea ei atunci când Statele Unite vor înșela întreaga lume să se închine fiarei, care este, de asemenea, marea curvă. Statele Unite devin apoi împăratul de frunte al celor zece împărați reprezentați în profeția din Apocalipsa șaptesprezece, iar în această ilustrație Statele Unite îl reprezintă pe primul împărat care a curvit cu curva, deși ea va săvârși acel act cu toți împărații de după aceea.

Primul împărat dintre mulți împărați este reprezentat de Ahab, care a fost căsătorit cu marea curvă, reprezentată ca Izabela în biserica din Tiatira. Judecata Izabelei (marea curvă) este împlinită de cei zece împărați, care vor fi constrânși să intre într-o alianță între biserică și stat prin puterea Statelor Unite. Acei împărați vor fi de acord să îngăduie papalității să stăpânească lumea (să șadă peste ape), în pofida urii lor față de curvă.

Iar cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăție; ci primesc putere ca împărați, un ceas împreună cu fiara. Aceștia au un singur gând și își vor da puterea și tăria lor fiarei. Ei se vor război cu Mielul, iar Mielul îi va birui; căci El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților; și cei ce sunt cu El sunt chemați, aleși și credincioși. Apoi mi-a zis: Apele pe care le-ai văzut, unde șade curva, sunt popoare și mulțimi și neamuri și limbi. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea vor urî pe curvă și o vor pustii și o vor lăsa goală, și-i vor mânca carnea, și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinească voia Lui, și să fie de un gând, și să dea împărăția lor fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care împărățește peste împărății pământului. Apocalipsa 17:12–18.

Cei „zece împărați” (Organizația Națiunilor Unite) urăsc, în realitate, papalitatea, dar sunt constrânși de împrejurări să-și predea puterea lor de scurtă durată puterii papale, în zadarnica speranță de a salva lumea de calamitățile ei tot mai mari. Când își dau seama de înșelăciunea ei, ei devin instrumentul prin care ea este arsă cu foc, în împlinirea legii din Levitic.

Cei „zece împărați” „se războiesc cu Mielul” prin persecuția pe care o aduc asupra poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Kuki abanyamahanga barakaye, kandi abantu batekereza ikintu cy'ubusa? Abami bo mu isi bihagurutsa ubwabo, kandi abatware bajya inama hamwe, kurwanya Uwitoka no kurwanya Uwo yasize amavuta, bavuga bati: Ducagagure iminyururu yabo, kandi twikunkumureho imigozi yabo. Uwicaye mu ijuru azaseka: Uwitoka azabagira urwenya. Ni bwo azababwira ari mu burakari bwe, kandi azabahagarika umutima mu burakari bwe bukaze. Zaburi 2:1–5.

Persecuția care este împlinită pentru papalitate de către împărății pământului a fost săvârșită și împotriva lui Hristos la cruce.

Care prin gura robului Tău David ai zis: „Pentru ce se întărită neamurile și cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului s-au ridicat și domnitorii s-au adunat împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.” Căci, cu adevărat, împotriva Sfântului Tău Fiu Isus, pe care L-ai uns, s-au adunat împreună Irod și Ponțiu Pilat, cu neamurile și cu poporul lui Israel, ca să facă tot ceea ce mâna Ta și sfatul Tău hotărâseră mai dinainte să se întâmple. Faptele Apostolilor 4:25–28.

„Regii pământului” care s-au ridicat împotriva lui Hristos la răstignirea Sa îi reprezintă pe „cei zece regi” din Apocalipsa șaptesprezece, care poartă din nou război cu Mielul prin persecutarea poporului Său. La cruce, acei regi erau „adunarea celor răi” care L-au „înconjurat” pe Hristos și care fac din nou astfel cu poporul Său din zilele de pe urmă.

Căci câinii m-au înconjurat; adunarea celor răi m-a împresurat; mi-au străpuns mâinile și picioarele. Pot să-mi număr toate oasele; ei privesc și se uită țintă la mine. Își împart hainele mele între ei și trag la sorți pentru cămașa mea. Psalmii 22:16–18.

Cei zece împărați, care aduc judecata asupra mării curve, o ard cu foc, căci ea este o curvă care mărturisește că este fiica unui preot. Acei împărați sunt înfățișați și ca „câini”, iar cei zece împărați nu numai că vor arde cu foc pe marea curvă, ci îi vor și „mânca carnea”. Moartea Izabelei a fost adusă la îndeplinire atunci când a fost aruncată de pe zid și zdrobită pe pământ, iar apoi au venit câinii și i-au mâncat carnea.

Când a ajuns Iehu la Izreel, Izabela a auzit lucrul acesta; și și-a sulemenit fața, și și-a împodobit capul, și s-a uitat pe fereastră. Și, pe când intra Iehu pe poartă, ea a zis: „A avut Zimri pace, el care și-a ucis stăpânul?” Dar el și-a ridicat fața spre fereastră și a zis: „Cine este de partea mea? cine?” Și doi sau trei fameni s-au plecat spre el. El a zis: „Aruncați-o jos.” Și au aruncat-o jos; și o parte din sângele ei a stropit pe zid și pe cai; și el a călcat-o în picioare. După ce a intrat, a mâncat și a băut, apoi a zis: „Duceți-vă acum, vedeți de femeia aceasta blestemată și îngropați-o; căci este fiică de împărat.” Ei s-au dus s-o îngroape; dar n-au mai găsit din ea decât țeasta, picioarele și palmele mâinilor. De aceea s-au întors și i-au spus. Iar el a zis: „Acesta este cuvântul Domnului, pe care l-a rostit prin robul Său Ilie Tișbitul, zicând: «În ogorul lui Izreel câinii vor mânca carnea Izabelei; și trupul Izabelei va fi ca gunoiul pe fața ogorului, în ogorul lui Izreel, așa încât nu se va mai putea zice: ‘Aceasta este Izabela.’»” 2 Împărați 9:30–37.

Cei zece împărați, care sunt Națiunile Unite, al căror împărat principal este Statele Unite, vor aduce judecată asupra papalității, arzând-o cu foc și mâncându-i carnea. Acea judecată este ceea ce îngerul a venit să-i arate lui Ioan și, pentru a face aceasta, l-a purtat pe Ioan în istoria pustiei, însă nu pur și simplu într-un punct oarecare din istoria pustiei, ci chiar la sfârșitul perioadei. Este evident că Ioan a fost așezat la sfârșitul celor o mie două sute șaiszeci de ani, căci atunci când vede femeia, ea era deja îmbătată de sângele persecuției și deja identificată ca mama curvelor.

Deci m-a dus, în Duhul, într-un pustiu. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Femeia era îmbrăcată în purpură și stacojii și împodobită cu aur, cu pietre prețioase și cu perle; și avea în mână un potir de aur, plin de urâciunile și necurăția desfrânării ei. Pe frunte purta scris un nume: TAINĂ,

BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI A URÂCIUNILOR PĂMÂNTULUI. Și am văzut pe femeia aceasta îmbătată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat cu mare uimire. Apocalipsa 17:3–6.

Curva din Tir, care este de asemenea „marea curvă” reprezentată în Apocalipsa șaptesprezece, urma să fie uitată până la vremea când avea să-și cânte din nou cântările și să curvească împreună cu împărății pământului.

Orice dicționar de încredere publicat înainte de 1950 arată că femeia îmbrăcată în purpură din Apocalipsa șaptesprezece este un simbol al Bisericii Romano-Catolice, dar astăzi lumea consideră că Biserica Catolică este o biserică creștină. Lumea a uitat cine este ea cu adevărat.

Când Ioan a văzut-o, persecuția din Evul Întunecat ajunsese la sfârșit, căci ea era deja îmbătată de sângele sfinților. Naturalul ilustrează spiritualul, iar o persoană se îmbată după ce bea, nu înainte.

Protestanții care s-au rupt de Catholicism cu secole înainte de 1798 începuseră deja, până în 1798, călătoria lor de întoarcere la comuniunea catolică, căci ea era identificată drept „MAMA CURVELOR”. Când Ioan a văzut-o și s-a mirat, bisericile care se despărțiseră odinioară de părtășia ei se întorseseră deja. Astfel, Ioan a fost dus în anul 1798, când marea curvă ucisese deja milioane de creștini și când îi sedusese deja pe foștii protestanți să accepte pretenția ei obraznică potrivit căreia ea era capul bisericilor, așa cum Iustinian o identificase în anul 533.

Din punctul de vedere profetic al anului 1798, îngerul i-a prezentat apoi lui Ioan ultima reprezentare a împărățiilor profetei biblice.

Și îngerul mi-a zis: „Pentru ce te-ai mirat? Îți voi spune taina femeii și a fiarei care o poartă, care are cele șapte capete și zece coarne. Fiara pe care ai văzut-o era, și nu mai este; și se va ridica din adânc și va merge la pierzare. Și cei ce locuiesc pe pământ se vor mira, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, când vor vedea fiara care era, și nu mai este, și totuși este. Și aici este mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt încă n-a venit; și când va veni, trebuie să rămână puțină vreme. Și fiara care era, și nu mai este, chiar ea este al optulea, și este dintre cei șapte, și merge la pierzare. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au primit împărăție; ci primesc putere ca împărați, un ceas, împreună cu fiara.” Apocalipsa 17:7–12.

Fiara este o împărăție în profeta biblică, așa cum se poate identifica cu ușurință în capitolele șapte și opt din Daniel, iar taina pe care îngerul i-o prezintă lui Ioan este taina fiarei și a femeii care călărește pe fiară. Femeia de pe fiară este marea curvă care săvârșește desfrânare cu împărății pământului. Ea este Izabela, iar soțul ei este Ahab.

De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa; și cei doi vor fi un singur trup. Geneza 2:24.

Un bărbat este bărbat și o femeie este femeie, dar împreună sunt un singur trup. Taina fiarei este că ea este o combinație de biserică și stat, combinația dintre femeie (biserica) și fiară (împărății), care sunt o singură împărăție, alcătuită din două părți. Conducerea de stat și conducerea bisericească

unite, cu femeia în controlul relației, este „chipul fiarei”. Lui Ioan i se arată femeia purtată de fiară, căci ea este cea care deține controlul asupra relației.

I žena koju si vidio jest onaj veliki grad, koji kraljuje nad kraljevima zemaljskim. Otkrivenje 17:18.

Împreună, fiara și femeia reprezintă o singură împărăție (un singur trup), însă îngerul subliniază relația curvei celei mari cu împărății pământului. „Fiara care” „era și nu este”, care „are să se ridice din adânc și să meargă la pierzare”, după care „se vor mira locuitorii pământului”, este papalitatea atunci când rana de moarte a curvei celei mari este vindecată. Ea „era” a cincea împărăție a profeției biblice, dar fusese „hotărât” că va primi o rană de moarte în 1798.

Când Ioan a fost transportat în duh în anul 1798, ea „nu era” o fiară; și totuși, când rana ei de moarte este vindecată la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici care se încheie odată cu legea duminicală ce urmează să vină în curând, ea „este” din nou vie, cântându-și cântecele, săvârșind curvie și ucigând creștini.

Capitolul șaptesprezece este ultima prezentare a împărățiilor profeției biblice și, ca atare, trebuie să fie în acord cu prima menționare a împărățiilor profeției biblice. Prima menționare a acelor împărății se găsește în capitolul doi din Daniel, care este reprezentat pe ambele diagrame ce au constituit o împlinire a poruncii din Habacuc de a scrie vedenia și de a o face lămurită pe table.

Milleriții au avut dreptate în înțelegerea lor cu privire la împărățiile lui Daniel din profeția biblică, așa cum sunt reprezentate în capitolele doi, șapte și opt, însă înțelegerea lor a fost incompletă. Giuvaerurile lui Miller din capitolul doi al cărții lui Daniel strălucesc de zece ori mai puternic în zilele din urmă, căci se recunoaște că ele identifică prima referire nu numai la împărățiile profeției biblice, ci și la prima referire a descoperirii că al optulea este din cei șapte. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

Profeții vorbesc cu toții despre zilele de pe urmă, iar Ioan, în Apocalipsa șaptesprezece, identifică ultima împărăție pământească atunci când prezintă „fiara care” „era, și nu mai este; și se va ridica din Adânc și se va duce la pierzare”. Fiara se ridică din „Adânc”, care este un simbol al unei „noi manifestări a puterii satanice”.

«Когда они кончат [оканчивают] свидетельство своё». Период, в течение которого двум свидетелям надлежало пророчествовать, облечённым во вретнице, завершился в 1798 году. Когда они приближались к завершению своего труда в безвестности, против них должна была быть воздвигнута война той силой, которая представлена как «зверь, выходящий из бездны». Во многих народах Европы власти, господствовавшие в Церкви и государстве, на протяжении столетий находились под контролем сатаны через посредство папства. Но здесь перед нами открывается новое проявление сатанинской силы». Великая борьба, 268.

Unii dintre teologi vor susține că, deoarece „fiara care se ridică din adânc” din Apocalipsa unsprezece este identificată în pasaj ca fiind ateismul Revoluției Franceze, expresia „adânc” este un simbol al ateismului. Dar Islamul s-a ridicat din „adânc” în Apocalipsa nouă, iar Islamul nu este

ateism. Adâncul reprezintă o manifestare satanică.

„I-am spus că Domnul îmi arătase în viziune că mesmerismul era de la Diavolul, din adânc, și că avea să meargă curând acolo, împreună cu cei care continuau să-l folosească.” Review and Herald, 21 iulie 1851.

Ceea ce vine de la „Diavolul” este ceva din „adânc”. În Apocalipsa șaptesprezece, fiara care se ridică din adânc este puterea care merge la pieire și după care se vor mira cei ale căror nume nu sunt scrise în carte. „Pieire” înseamnă osândă veșnică și este reprezentată în Apocalipsa ca „iazul de foc”, în care este aruncată fiara.

Și fiara a fost prinsă, și împreună cu ea prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele prin care i-a înșelat pe cei ce primiseră semnul fiarei și pe cei ce se închinau icoanei ei. Amândoi au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Apocalipsa 19:20.

În capitolul treisprezece este identificată prima fiară care se ridică din mare, pe care sora White o identifică în mod direct ca fiind papalitatea. În acel pasaj, lumea se miră după fiara papală.

Și am văzut unul dintre capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; și rana lui de moarte a fost vindecată: și tot pământul s-a mirat după fiară. Apocalipsa 13:13.

Fiara din Apocalipsa șaptesprezece, după care „se vor mira cei ce locuiesc pe pământ”, este manifestarea finală a puterii satanice care are loc atunci când rana de moarte a papalității este vindecată prin legea duminicală ce va veni în curând. Fiecare caracteristică profetică a femeii și a fiarei pe care ea călărește în capitolul șaptesprezece identifică Biserica Romei, așa cum au identificat și dicționarele publicate înainte de 1950.

Fiara din Apocalipsa șaptesprezece este un simbol al combinației dintre biserică și stat, care este chipul fiarei. Fiara cu șapte capete și zece coarne este împărăția alcătuită din cei zece împărați (Națiunile Unite), pe care femeia o călărește și peste care domnește. Femeia este papalitatea, care este identificată drept Babilonul cel mare, mama desfrânatelor. După ce simbolurile sunt identificate, ne putem întoarce la 1798, punctul din istorie la care Ioan a fost dus pentru a primi ultima reprezentare a împărățiilor profeției biblice.

Vom aborda acele împărății și reprezentarea lor în capitolul doi din Daniel, în articolul următor.

„Pobwyne naroda, katory z'javaŭsja na scenu dzėjeŋaŭsca, bylo dazvolena zajmać svajo miesca na ziamli, kab stala vijadna, ci vykanae jano namier «Nasciarožnika i Svjatoga». Praraoctva prasledzili uznikniennie i padziennie vialikich susvietnych imperyj — Vavilon, Midija-Persija, Hrecyja i Rym. Z kožnaj z ich, jak i z narodami mienšaj magutnaŭsca, historyja paŭtaralasja. Kožnaja miala svoj čas vyprabavannia, kožnaja nie ŭdala, jaje slava zblahla, jaje mahutnaŭsć adyšla, i jaje miesca zajmala inšaja.

„În timp ce neamurile au respins principiile lui Dumnezeu și, prin această respingere, și-au pricinuit propria ruină, era totuși limpede că scopul divin, suveran, se împlinea prin toate mișcărilor lor.” Educație, 177.